

Cerkvene zadeve.

Nevarnost in nada.

(Da'je.)

Država se mora ločiti od cerkve. — Najlepši cvet in sad, ki ga krščanska vera po kat. cerkvi na zemlji nastavlja, je krščanska država. Kajti vera Kristusova nima le namena, posamezne ljudi preroditi in požlahtniti, ampak kakor je Kristus Zveličar celega sveta, takó je tudi njegova vera v to namenjena, da kakor kvas nebeški vse razmere človeškega življenja prešine, da duh Kristusov vlada kakor v domači, takó tudi v srenjski in državni družini. Najležej in najbolj popolnoma dosega cerkva Kristusova svoj namen v krščanski državi. — Pa ravno krščanske države zdaj nočejo, ampak hočejo brezversko državo. Kristus se ne sme nikjer več imenovati v javnem življenji; na voljo, na zapovedi Kristusove se ni treba več ozirati nijemu vladarju ali postavodajalcu. Hočejo postav brez Kristusa, poslancev brez Kristusa, zborov brez Kristusa, politike brez Kristusa! Ali država, ki je pokorščino odpovedala Zveličarju, bo zastoj tirjala pokorščino za ktereга koli gospoda na zemlji. Držav, od krščanstva odpadlih, konec je vselej bil in bo: krvavi prevrat in pogin! Ako tega nočemo, se tudi država od cerkve ločiti ne sme.

Národnost se mora ločiti od cerkve. Kristusova cerkva je sicer mati in odgojiteljica narodov; kajti dano ji je povelje, širiti se po vsem svetu in „učiti narode“. Dosihmal so se tudi vsi narodi, ki so ji pristopili, dobro počutili v njenem naročji. Mnogim narodom, kakor tudi slovenskemu, je edina cerkva skozi stoletja branila národnost, in jo pogina otela. Nasprotni nam zgodovina pripoveduje o mnogih, nekdanj slovečih narodih, ki so pa po odpadu od kat. cerkve sramotno poginili. Njih imena še beremo v zgodovini, ali njih sledú na zemlji več ne najdemo. Tudi malemu slovenskemu narodu velja: če nočemo, da kot narod poginemo, se narodnost od cerkve ločiti ne sme.

Glejte, pošteni bralci! taka je nova vojska zoper sv. cerkev, in prav ta način vojskovanja je znamenje in pečat sedanjega časa. Sovražniki pravijo, da mučnikov sv. vere nočejo delati; ampak celó po pravni poti, to je, po postavah od njih samih izmišljenega novega prava hočejo cerkev častno pokopati in položiti med mrtve, z ostrim nožem novošegne pravice ji hočejo polagoma korenino za korenino izpodrezati, ter jo lastni osodi prepustiti, da se ob svojem času sama po sebi razruši in uniči. Izpodrezati ji hočejo korenino, ki jo ima v človeških srcih, ker hočejo vero ločiti od cerkve. Izpodrezati ji hočejo korenino, ki jo ima v javnem življenji, v krščanskih državnih postavah, ker hočejo državo ločiti od cerkve. Izpodrezati ji hočejo korenino, ki jo ima v ljubezni

in vdanosti narodov, v pobožnih narodnih šegah in običajih, ker hočejo národnost ločiti od cerkve. Takó osamljena cerkva brez živih korenin, to je brez žive dotike s človeškim srcem in s človeško družino, bi se ve da ne mogla dolgo obstati, in v kratkem času bi novi neverci na njenih razvalinah zapeli zmagovalno pesem: križ na Golgoti smo podrli in Nazarejca smo premagali!

Ali ne bo jim obveljalo. Vibarji in nevihte čistijo zrak in množijo plodovitost zemlje; tudi peganjanje čisti cerkveno obnebje, odnaša pleve in izmetuje dušno gnjilobo, zdravo moč pa krepi in zori najlepše čednosti. To kaže tudi sedanji čas; zató so nevarnosti cerkve ob enem tudi naše nade. (Konec sledi.)

Dopisi.

Iz Gradca. Pretekli ponedeljek bila je v deželnem zboru za nas poslušalce jako zanimiva seja. Poslanec g. Bärenfeind je nemško-liberalni stranki in posebno gospodu c. kr. namestniku bral hude levite. Očital je vladnim krogom nedostojno in javno „prusovanje“ pri svečanosti, s katero je tukajšnja realka praznovala cesarjevo 25letnico, ter h koncu stavil vprašanje: jeli c. kr. vlada ne bi morda hotela na odgovor pozivati tistega profesorja, ki je takrat tako nepripremno v svojem govoru hvalisal Pruse, Avstrijane pa sramotil? —

Takrat je gosp. Bärenfeind zadel golo resnico in je z njo celo stranko v hudo zadrego spravil. To nam je kazal nemir, ki je postal v zbornici, posebno pa beseda „denunciant“ (ovaduh), katera se je od desne strani slišala. „Denunciant“ sem ali ta, resnica velja! Resnico sme in mora pošten poslanec brez ovinkov povedati!

Prej je „tagespošta“ hvalisala vladi nasproti vsak korak, katerega je ta ali drugi ustavoverček na čast 25letnice napravil; sedaj pa imenuje dež. poslanca, ki je ravno o isti svečanosti v dež. zboru par poštenih besed spregovoril, „denuncianta“! — Dà, resnica je za nemirno vest najhujše bodalo in mi nič druga ne želimo, nego da vendar enkrat merodajni vladni krogi sprevidijo, kakovo da je in kamor vleče domoljubje naših ustavakov. Deželni zbor se sicer mora zadovoljiti z odgovorom, ki mu ga je c. kr. namestnik dal; pa drugo vprašanje je, more-li ta odgovor zadostovati tudi višjim vladnim krogom?!

Iz mariborske okolice. (Nemčurska posilnost.) Čudne môre so nemčurji med blagimi Slovenci, ker hočejo vsakega narodnega moža izsezati, kakor poveda pravica o strašni truti alj môri, ki se na človeka, posebno môškega spola rada vrže in ga s sezanjem celó oslabi. Enako delajo Nemci, ki so z Nemčije k nam privandrali in se začeli pri slovenskem kruhu pitati.

Zvedeli smo, da je že pri volitvah v državni zbor neki Nемеc Nusterer, kramar v Kamci